

พยานของพระเยโฮวาห์

จริงหรือเท็จ

เรียบเรียงโดย

อาจารย์ เอ.จี. ซีเกิล

JEHOVAH'S WITNESSES-TRUE OR FALSE

By

A.G. SEIGLE

PUBLISHED BY THE CHRISTIAN
AND MISSIONARY ALLIANCE

“พยานของพระเยซูฮอวาท์-จริงหรือเท็จ”

คำนำ

คณะพยานของพระเยซูฮอวาท์ได้เริ่มตั้งขึ้นเมื่อปี 1872 โดยบุคคลผู้หนึ่งชื่อว่า ชาลส์ รัสเซล เป็นบุคคลที่ได้รับการอบรมศึกษาเพียงเล็กน้อย แต่เป็นผู้แต่งหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ตามอารมณ์ของตัวเองไว้หลายเล่ม ต่อมาเขาได้ตายในปี 1916 อีกคนหนึ่งชื่อ รูเธอร์ ฟอร์ด ได้เป็นหัวหน้าคณะแทน และได้แต่งหนังสือขึ้นหลายเล่มเช่นกัน

เมื่อท่านอ่านความในสมุดเล่มนี้ ท่านจะเห็นว่าคำสอนของพวกนี้ขัดกับพระคัมภีร์หลายตอน เขาขัดขวางคริสตจักร อีกประการหนึ่งเขาขัดขวางรัฐบาลทุกประเทศ ถือว่ารัฐบาลเป็นพวกพญามาร

เมื่อท่านลงมืออ่านข้อความบรรยายฉบับนี้ ขอโปรดเข้าใจข้อความสำคัญสองประการต่อไปนี้ก่อน

1. องค์การมิชชันนารีผู้ทำการประกาศพระศาสนาตามความเชื่อในหลักพระคริสตธรรมคัมภีร์ องค์การหนึ่ง องค์การใดที่ประจำทำการอยู่ในประเทศไทยนี้ไม่มีพยานพระเยซูฮอวาท์สังกัดอยู่เลย หรือว่าคริสตจักรทั้งหลายในประเทศไทยก็ไม่มีพยานพระเยซูฮอวาท์เป็นสาขาอยู่ด้วยเลย โดยตรงกันข้าม พยานพระเยซูฮอวาท์ขัดกับคริสตจักรและคำสอนของคริสตจักร

2. ข้อความบรรยายฉบับนี้ มุ่งแสดงให้เห็นข้อขัดแย้งในคำสอนของพยานพระเยซูฮอวาท์ โดยจะได้คัดข้อความที่พยานพระเยซูฮอวาท์เขียนไว้ และพระธรรมในพระคริสตธรรมคัมภีร์มาไว้ให้ท่านเปรียบเทียบกันดูเอาเองบ้างทั้งสองฝ่าย

“ดูก่อนพวกที่รัก อย่าเชื่อวิญญาณทั้งปวง แต่ว่าจงพิสูจน์ดูวิญญาณนั้น ๆ ว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลกแล้ว เช่นนี้แหละท่านทั้งหลายจะได้รู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า คือว่าวิญญาณทั้งปวงที่ยอมรับเชื่อว่าพระเยซูคริสต์เสด็จมารับชาติเป็นมนุษย์แล้ว วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า และวิญญาณทั้งปวงที่ไม่ยอมรับเชื่อพระเยซูแล้ววิญญาณนั้น ไม่ได้มาจากพระเจ้า นั่นแหละเป็นวิญญาณที่ทรยศต่อพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยืนยันว่าจะมา และบัดนี้อยู่ในโลกแล้ว” (1 ยอห์น 4: 1-3)

เรื่องพระนามแห่งพระเจ้า

พวกพยานพระเยโฮวาห์เคร่งต่อนามพระเยโฮวาห์เป็นเด่นกว่านามอื่น ๆ ของพระเจ้าที่มีกล่าวในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม คนที่เรียนรู้จากพระคัมภีร์ก็รู้ได้ว่า นามที่หมายถึงพระเจ้าในพระคัมภีร์เก่านั้นมีพระนามอื่น ๆ อีกหลายพระนาม นามแรกทีเดียวว่า “อีโลฮิม” (ปฐมกาล 1:1, 26) นักปราชญ์ทางภาษาฮีบรูว่า นามนี้เท่านั้นใช้ไม่น้อยกว่า 2500 ครั้ง นอกจากนามพระเยโฮวาห์ที่พระเจ้าให้พวกอิสราเอลขานนามของพระองค์อย่างนั้น นาม “อีโลฮิม” นี้ไม่มีความสำคัญหรือพระราชนามที่ประทานให้มนุษย์ใช้เรียกเป็นคำใหม่นั้นหมายความว่านามอื่น ๆ ของพระเจ้าหมดความสำคัญไปหรือ

ชื่อหรือนามบางที่แสดงความหมายถึงกิริยา อาการ หรือลักษณะของคนนั้น เช่นในสมัยเมื่อพระมหากษัตริย์พระราชทานยศบรรดาศักดิ์ ท่านก็ทรงพิจารณาตามลักษณะและการทำงานที่บุคคลนั้นกระทำ เช่น ข้าราชการครู 2 คน มีความชำนาญงานต่างกัน ก็พระราชทานบรรดาศักดิ์ต่างกัน คือ หลวงสอนถูกระบอบ และหลวงสอบถูกกระบิด เป็นต้น เช่นเดียวกันในพระคัมภีร์ ยากอบ แปลว่า ผู้แย่งชิงทรัพย์สมบัติ แต่ภายหลังได้ชื่อใหม่ว่า อิสราเอล แปลว่า โอรสของพระเจ้า แล้วระลึกถึงชื่อพระเยซู แปลว่า ผู้ช่วยให้รอด และพระคริสต์ที่แปลว่า ผู้ถูกขลิบ

ในปฐมกาล 17: 1 พระนามของพระเจ้าว่า “เอลแซดคาย” นามนี้เองที่ย้ำกล่าวในหนังสืออพยพ 6:3 เมื่อพระเจ้าตรัสแก่โมเสสว่า “เราได้ปรากฏแก่อับราฮัม อิสอัคและยากอบด้วยนามว่า พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ (เอลแซดคาย) ส่วนนามเยโฮวาห์นั้นเราได้สำแดงให้เขา รู้จักว่าเป็นนามของเราเอง” ประการนี้มีได้หมายความว่าพระเจ้าเป็นอะไรขึ้นมาแล้ว ซึ่งมีได้เคยเป็นแต่ก่อน แต่เป็นการแสดงพระองค์อีกด้านหนึ่งของพระองค์ โดยเฉพาะแก่ชนอิสราเอล นอกเหนือไปกว่า “พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์” ยิ่งกว่านั้นยังพูดได้ว่า แม้อับราฮัม อิสอัค และยากอบ ท่านเหล่านี้ทุกคนทราบดีว่า พระเจ้าได้ทรงตั้งพระสัญญาไมตรีไว้กับเขา เขาก็ยังไม่รู้จักพระนามของพระเจ้าในนาม เยโฮวาห์เลย อันเป็นนามซึ่งมีความหมายว่า พระเจ้าผู้ทรงรักษาพระสัญญาไมตรี ตามที่ระบุไว้ในอพยพ 6:4

ขออ้างคำอธิบายจากประทานุกรมแห่งพระคัมภีร์เรียงโดย ท่านอาจารย์สมิท ซึ่งเกี่ยวกับเนื้อความในหนังสืออพยพ 6:3 ข้อนี้สอนว่า พระนามใหม่ เยโฮวาห์ นั้นมิใช่ไม่มีความหมายในนามนี้ แต่มีความหมายอีกอย่างหนึ่งออกจากนามเยโฮวาห์นี้ ท่านแคลวินเห็นว่าเป็นนามที่มีความหมาย ซึ่งคนในสมัยพระคัมภีร์ปฐมกาลไม่เข้าใจ คนเหล่านั้นได้เคยรู้จักพระเจ้าในนาม “พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์” (เอลแซดคาย) (ปฐมกาล 17:1,28:3) คือพระเจ้าผู้ครอบครองโลกพิภพ และเข้าใจว่ามนุษย์เป็นคนที่พระเจ้าทรงสร้าง วิสัยของพระเจ้าเป็นผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ไม่แปรปรวนและรักษาพระสัญญาไมตรี วิสัยนี้ยังคงสำแดงอยู่ เมื่อก่อนชนอิสราเอลไม่เข้าใจวิสัยของพระเจ้าว่า เป็นผู้รักษาพระสัญญาไมตรีเหตุ

ฉะนั้นเมื่อพระองค์ได้ปรากฏโดยนามพระเยโฮวาห์ ย่อมมีความหมายออกมาจากนามนี้ว่าพระเจ้าเป็นผู้
มีวิสัยรักษาพระสัญญาไมตรี (อพยพ 3:19 34:6,7)

นามซึ่งแสดงถึงลักษณะวิสัยของผู้หนึ่ง ขอให้พิจารณานามเยโฮวาห์ ที่เรียกควบกันไปด้วยต่อไปนี้
“เยโฮวาห์ยิเร” แปลว่า “พระเยโฮวาห์ทรงจัดให้” ปฐมกาล 22:13,14 “เยโฮวาห์ราฟา”- “พระเยโฮวาห์ผู้
ทรงรักษา” อพยพ 15:26 “เยโฮวาห์นิซี”-“พระเยโฮวาห์ทรงประจักษ์องทัพบ” อพยพ 17:8-15 “เยโฮวาห์ซา
โลม” “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความสุขสำราญ” (ผู้วินิจฉัย 6:24 สิบธู 13:20 พระเจ้ามีสมญาว่า “พระเจ้า
แห่งสันติสุข”) “เยโฮวาห์ราอา “พระเยโฮวาห์ผู้เลี้ยง” (สดุดี 23:1) “เยโฮวาห์ซิดเคนู” – พระเยโฮวาห์ผู้
เป็นความชอบธรรมของพวกเรา” (เยเรมีย์ 23:6) “เยโฮวาห์ซามา”- “พระเยโฮวาห์เจ้าอยู่ทีนั้น” (เอเศเคียล
48:35) ถ้าแม้จำนวนเต็มทีกล่าวถึง ในพระคัมภีร์มีความหมายอย่างไรอย่างหนึ่ง และเราก็เชื่อว่ามี ความ
ประสงค์จะให้สำแดงลักษณะสักอย่างหนึ่งของพระองค์ผู้หนึ่งที่ชนอิสราเอลรู้จักในพระนามเยโฮวาห์
เช่น จำนวนเต็มเจ็ดหมายถึงความครบบริบูรณ์

พระเยซูฮาวากับพระเยซู

“พระเยซูฮาวาคือใคร?” อันนี้เป็นประโยคถามของพวกพยานพระเยซูฮาวาในหนังสือ “ให้พระเจ้าเป็นองค์สัตย์จริง” (หน้า 21) นาม “พระเยซูฮาวา” เป็นที่เชิดชูเหนือนามชื่ออื่น ๆ ในฝ่ายพวกพยานพระเยซูฮาวา และในบทความที่เขาเขียนขึ้นก็มีวิธีแปลก ๆ ใช้โต้แย้งสนับสนุนหัวข้อของเขา สำหรับฝ่ายคริสเตียน นามเยซูเชิดชูเหนือนามอื่นทั้งสิ้น เพราะหลังจากการตายบนไม้กางเขนของพระองค์เพื่อความบาปของโลกแล้ว พระเยซูได้รับการยกย่องเชิดชูพระคัมภีร์ว่าพระเยซูเป็นที่เชิดชูเหนือนามอื่นทั้งสิ้น ตามที่พระเจ้าได้แจ้งไว้ในหนังสือฟิลิปปี 2:9-11 “เพื่อทุกหัวเข่าในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ได้พินแผ่นดินโลกก็ดี จะได้คุกกราบลงนมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนั้น และเพื่อล้นทุกล้นจะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า คือถวายเกียรติยศแก่พระเจ้าพระบิดา”

“พระเยซูฮาวาคือใคร? โดยการเปรียบเทียบในระหว่างข้อพระคัมภีร์เดิมกับข้อพระคัมภีร์ใหม่ อันเป็นวิธีตรง ๆ ก็จะทำให้ผู้อ่านเชื่อแน่แก่ตัวเองได้ว่า แท้จริงพระเยซูฮาวาคือใคร

อ่านอพยพ 3: 14, 15 เสียก่อน “พระเจ้าจึงตรัสแก่โมเสสว่า “เราเป็นซึ่งเราเป็น” และตรัสอีกว่า “เจ้าจงไปบอกชนชาติอิสราเอลว่า พระองค์ผู้ทรงพระนามว่า “เราผู้เป็นอยู่ได้ใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย”

ที่นี่เปรียบดูคำของพระเยซูในยอห์น 8:24-59 ในบทนี้จะเห็นว่าพระเยซูทรงโต้แย้งกับพวกฟาริสี ผู้รู้พระคัมภีร์เดิมของเขาอย่างจริงจัง ในข้อ 24 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า เหตุฉะนั้นเราจึงบอกท่านทั้งหลายว่าท่านจะตายในการบาปของตัว เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะตายในการบาปของตัว” (คำว่า “ผู้นั้น” หมายถึงคำว่า “เราเป็น” ดังกล่าวในหนังสืออพยพข้างบน) ในข้อ 25 ต่อหน้านั้นเองพวกฟาริสีถามว่า “ท่านเป็นผู้ใดเล่า?” คล้ายกับหูของเขาได้ยินคำของพระองค์ผิดไป เพราะเขาเข้าใจแล้วว่าพระองค์อ้างถึงพระองค์เองเป็น “เราเป็น” ผู้ที่ตรัสแก่โมเสสที่พุ่มไม้ถูกเป็นเพลิง (อพยพ 3:14,15) ในข้อ 58 พระองค์ยังได้ใช้คำ “เราเป็น” ขึ้นอีกว่า “เราเป็นอยู่ก่อนอับราฮัมเกิดอีก” คนทั้งหลายจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์

พระเยซูฮาวาคือใคร? ถ้าไม่มีข้ออ้างชื่ออื่น ๆ สำหรับเทียบดูพระเยซูฮาวาในพระคัมภีร์เดิม กับพระเยซูในพระคริสตธรรมใหม่เท่าที่มีนี้ก็พอแก่ที่จะตอบเราด้วยความจริงว่าพระเยซูคริสต์ทรงทราบว่าเป็นพระองค์เองคือพระเยซูฮาวา

อีกประการหนึ่ง หรือเราลองเปรียบดูชื่อพระธรรมเดิมอีกสักแห่งหนึ่งกับพระคริสตธรรมใหม่ ข้อหนึ่งเอ่ยถึงพระเยซูฮาวา อีกข้อหนึ่งเอ่ยถึงพระเยซู

อิสยาห์ 44: 6 “พระเยโฮวาห์คือกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอลและผู้ช่วยให้รอดของเขา คือพระเยโฮวาห์จอมพล โยธาตรัสว่า เราเป็นเบื้องต้นและเราเป็นเบื้องปลาย และนอกจากเราไม่มีเลย”

วิวรณ์ 1: 17 “ครั้นข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ (พระเยซู) ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์ เหมือนคนตายแล้ว พระองค์ (พระเยซู) เหยียดพระหัตถ์เบื้องขวาออกถูกต้องข้าพเจ้า แล้วตรัสว่า “อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย” ฉะนั้นเราขอรวมความว่า พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่า พระเยโฮวาห์แห่งพระคัมภีร์เดิมกับพระเยซูคริสต์แห่งพระคัมภีร์ใหม่เป็นผู้เดียวกันและเป็นพระเจ้าองค์เดียวกัน

ข้อปฏิเสศของพยานพระเยโฮวาห์

ปัจจุบันพวกพยาน พระเยโฮวาห์ กำลังทำการกระจายคำสอนของพวกเขาออกไปทั่วประเทศไทย อันเป็นคำสอนที่ปฏิเสศคำสอนอันเป็นรากฐานของคริสตจักรเสี่ยเป็นอันมาก ในจำพวกข้อความที่ปฏิเสศนั้นมีดังต่อไปนี้

1. ปฏิเสศความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์
2. ปฏิเสศฐานะความเป็นพระเจ้าและบุคลลภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์
3. ปฏิเสศตรีเอกานุภาพอันบริสุทธิ์
4. ปฏิเสศการที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่โทษแทนมนุษยชาติทั้งปวง
5. ปฏิเสศการที่พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายฝ่ายร่างกาย
6. ปฏิเสศการที่ต้องรับโทษความบาปตลอดเป็นนิรันดร์
7. อีกเรื่องหนึ่งพวกพยานพระเยโฮวาห์สอนว่าด้วย “วิญญาณกลับ และ โอกาสครั้งที่สอง” อันเป็นการผิดกับข้อพระคริสตธรรม

บทบรรยายฉบับนี้ทำอะไรไม่ได้มากกว่าใช้ในการเทียบเคียงดูคำสอนของพวกพยานพระเยโฮวาห์กับข้อพระธรรมในพระคริสตธรรมคัมภีร์ แล้วฝากข้อคิดไว้กับผู้อ่านเองว่าจะเห็นอย่างไร

1. ข้อปฏิเสศความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์

คำของพวกพยานพระเยโฮวาห์ “บางคนเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าอย่างร้อนรนใจ แต่ความเข้าใจอย่างนั้นไม่มีอะไรประกันในพระคัมภีร์” (หนังสือแต่งโดย นายรุเชอร์ ฟอร์ด ชื่อ “พิณของพระเจ้า” สวางนลิขสิทธิ์ 1921 หน้า 99)

ข้อพระคริสตธรรม “คือว่าพระเจ้าผู้ทรงสถิตในองค์พระคริสต์ทรงกระทำให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์” (2 โครินธ์ 5:19)

“แล้วเจ้าจงเรียกนามท่านว่าพระเยซู เพราะว่าท่านเป็นผู้ที่จะโปรดช่วยพลไพร่ของท่านให้รอดจากความผิดของเขา” (มัทธิว 1:21)

“นี่แน่ะ สาวพรหมจารีคนหนึ่งจะมีครรภ์ และจะคลอดบุตรชาย และเขาจะเรียกนามของท่านว่าอิมมานูเอล แปลว่าพระเจ้าอยู่กับเรา” (มัทธิว 1:23)

“เมื่อเดิมนั้นพระวาทจะเป็นอยู่แล้ว และพระวาทนั้นได้ออยู่กับพระเจ้า และพระวาทนั้นเป็นพระเจ้า”

(ยอห์น 1:1, 2) “พระวาทีนั้นได้บังเกิดเป็นเนื้อหนัง และได้อาศัยอยู่กับเรา และเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์เหมือนสง่าราศี ซึ่งบุตรองค์เดียว ได้จากพระบิดาบริบูรณ์ไปด้วยคุณและความจริง” (ยอห์น 1:14)

“ซึ่งธรรมนั้นเป็นข้อลึกลับอันสำคัญยิ่งไม่มีใครเถียงได้ คือว่าพระเจ้าทรงปรากฏเป็นเนื้อหนัง ถูกพิสูจนโดยพระวิญญาณว่าเป็นผู้ชอบธรรม ทรงปรากฏแก่หมู่ทูตสวรรค์ และมีผู้ประกาศพระองค์แก่พวกต่างชาติ มีคนในโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในรัศมี” (1 ทิโมธี 3:16)

“โรมัสทูตตอบพระองค์ (พระเยซู) ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าและพระเจ้าของข้าพเจ้า” (ยอห์น 20:28)

“และเราทั้งหลายรู้แล้วว่า พระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และได้ประทานให้เรามิสตีปัญญา เพื่อเราจะได้รู้จักพระองค์ผู้ทรงสร้างสัจย์ และเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์ผู้สร้างสัจย์นั้น คือในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ นี่แหละเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และเป็นชีวิตนิรันดร์” (1 ยอห์น 5:20)

“เขาจึงเอาหินขว้างชะเตฟาโน เมื่อกำลังอ่อนวอนพระเจ้าอยู่ว่า “โอพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ขอทรงโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพเจ้าด้วย” (กิจการ 7:59)

“ทั้งบรรพบุรุษก็ของเขาด้วย และพระคริสต์ได้ทรงบังเกิดจากผู้เหล่านั้นตามเนื้อหนังให้พระองค์ผู้เป็นใหญ่เหนือสารพัดได้รับเกียรติยศเป็นนิรันดร์เถิด” อามิน (โรม 9:5)

ท่านผู้อ่าน ถ้าพระเยซูคริสต์มิได้เป็นดังที่พระคริสตธรรมคัมภีร์อ้างว่าพระองค์เป็น คือ “พระเจ้าสำแดงพระองค์ในร่างมนุษย์” ถ้าอย่างนั้นแล้ว ที่เรียกว่า “กิตติคุณของพระคริสต์” ก็หมดความหมายว่า “ข่าวประเสริฐ” ถ้าหากพระเยซูคริสต์มิได้เป็นอะไรในฐานะที่เหนือกว่าคำที่ พวกพยาน พระเยโฮวาห์อ้างว่าพระองค์เป็นแค่ฐานะเมื่อพระองค์อยู่ในโลกสมบุรณ์มนุษย์ เช่นนั้นแล้วพระองค์ก็เป็นแต่ผู้ชี้ทางเท่านั้น แต่ถ้าหากพระเยซูคริสต์เป็น “พระเจ้าในร่างมนุษย์” อย่างนั้นแล้ว พระคัมภีร์ที่ว่าพระองค์ทรงเป็นและทรงสามารถ “ยกเราขึ้นเป็นบุตรของพระเจ้าและผู้สืบมรดกของพระเยซูคริสต์” (โรม 8:16-17) (ยอห์น 1:12,13 5:1-8)

2. ข้อปฏิเสธฐานะความเป็นพระเจ้าและบุคลลภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์

คำของพวกพยานพระเยโฮวาห์ “พระวิญญาณบริสุทธิ์มิใช่เป็นบุคคล แต่เป็นอิทธิพล” (หนังสือแต่งโดยนายรัสเซล ชื่อ “โครงการประจำยุค” เล่ม 5 หน้า 210)

“พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นฤทธิ์ที่เห็นไม่ได้ และเป็นอิทธิภาพของพระเยโฮวาห์” (รูเธอร์ฟอร์ด “พิณของพระเจ้า” –หน้า 98)

ข้อพระคริสตธรรม “อนาเนีย เหตุจะไฉนชาตานั้นจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยมุสาวาทต่อพระวิญญูณบริสุทธิ มีเหตุอะไรเกิดขึ้นในใจของเจ้าให้คิดเช่นนั้นเล่า? เจ้ามิได้มุสาต่อมนุษย์แต่ได้มุสาต่อพระเจ้า” (กิจการ 5:3, 4)

“เราจะขอพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งแก่ท่าน เพื่อจะอยู่กับท่านเป็นนิตย์ คือพระวิญญูณแห่งความจริงผู้นั้น โลกรับไม่ได้ เพราะไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะว่าพระองค์อาศัยอยู่กับท่านและอยู่ในท่าน” (ยอห์น 14:16, 17)

“แต่พระองค์ผู้ช่วยนั้น คือพระวิญญูณบริสุทธิที่พระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะสอนท่านทุกสิ่ง และจะทำให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวแก่ท่าน” (ยอห์น 14:26)

“แต่เมื่อพระองค์ผู้ช่วย ที่เราจะใช้มาหาท่านทั้งหลายจากพระบิดา คือพระวิญญูณแห่งความจริงที่มาจากพระบิดานั้นมาแล้วพระองค์นั้นจะเป็นพยานถึงเรา” (ยอห์น 15:26)

แต่เมื่อพระวิญญูณแห่งความจริงมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทุกอย่าง เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์ได้ยินสิ่งใดจะตรัสสิ่งนั้น และจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้สิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น” (ยอห์น 16:13)

“แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว จึงแลดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนเห็นเงาที่กระจก และตัวเราก็ถูกเปลี่ยนไปเป็นเหมือนกับพระฉายาขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือมีสง่าราศีเป็นลำดับขึ้นไปเช่นอย่างสง่าราศีที่มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นพระวิญญูณ (2 โครินธ์ 3:18)

ในข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวในข้อสองนี้ มีคำสรรพนาม “พระองค์” 12 ครั้ง ถ้าพระวิญญูณเป็นแต่อิทธิพล พระคัมภีร์จะต้องใช้สรรพนาม “มัน” เหตุฉะนั้นข้อความในพระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่า พระวิญญูณบริสุทธิเป็นองค์พระเจ้า

3. ข้อปฏิเสศตรีเอกานุภาพอันบริสุทธิ

คำของพวกพยานพระเยโฮวาห์ “ตรีเอกานุภาพไม่ได้ความสปรมาทพระเจ้า หลอกหลวง” “ตรีเอกานุภาพจะเกิดมิได้ก็แต่ในความคิด คือความคิดของชาตนั้น” (รูเธอร์ ฟอร์ด-“คืนสู่ความเป็นไมตรี” หน้า 101)

ข้อพระคริสตธรรม พระธรรมข้อต้นในพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่า “เมื่อเดิมพระเจ้า (อีโลฮิม-คำในภาษาฮีบรูหมายถึงพระเจ้า) ได้เนรมิตสร้างฟ้าและดิน” (ปฐมกาล 1:1) คำภาษาฮีบรู อีโลฮิม เป็นพหูพจน์ เมื่อพระเจ้าจะสร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของพระองค์ หนังสือปฐมกาล 1:26 กล่าวว่า “จงให้เราสร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของเรา” นักปราชญ์ทางภาษาฮีบรูบอกว่า “อีโลฮิม” นามที่หมายถึงพระเจ้านี้ใช้กล่าวในพระคริสตธรรมคัมภีร์ถึงประมาณ 2500 ครั้ง ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาษาฮีบรูแม้

กระนั้นเมื่อพระเจ้ากล่าวแก่ไพบรุษของพระองค์ถึงพระองค์เองตามในหนังสือพระบัญญัติ 6:4 ว่า “โอชนชาติอิสราเอลจงฟังเถิดพระเจ้าของเจ้าเป็นพระเจ้าองค์เดียว”

“ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า ความรักแห่งพระเจ้าและความสนิทสนมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” (2 โครินธ์ 13:14)

“เหตุนี้ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกประเทศให้เป็นสาวก ให้รับบัพติศมาในนามแห่งพระบิดา และ พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ นี้แหละ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไปเป็นนิตย์กว่าจะสิ้นโลก” (มัทธิว 28:19, 20)

กล่าวถึงเรื่องบัพติศมา-ดูในหนังสือมัทธิว 3:16,17 ตรงที่พระเยซูทรงรับบัพติศมา พระบิดาและพระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์ เกี่ยวพันกันเป็นอันเดียว พุคถึงการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างกว้างขวางออกไปอีก พระเยซูพระองค์เองสอนในหนังสือยอห์น 14:21-26 ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาสู่ใจของสานุศิษย์ทั้งหลายนั้นมีพระบิดาและพระบุตรเสด็จมาด้วย และเมื่อเปรียบกับข้อพระธรรมในอีกตอนหนึ่ง หนังสืออิสยาห์ 61:1,2 ว่า “พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า.....(ข้อนี้แสดงว่าพระบิดา พระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์ร่วมกัน) บัดนี้ให้เราดูความสำเร็จสมบูรณ์ของคำพยากรณ์ข้อนี้ในหนังสือลูกา 4:17-21 มีกล่าวซ้ำว่า “พระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า” ขณะที่พระเยซูอ่านคำพยากรณ์ของอิสยาห์และเสริมความในข้อ 21 ว่า “วันนี้คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยินกับหูของท่านก็สำเร็จแล้ว”

คำว่า “พระวิญญาณ” หมายถึง “พระวิญญาณบริสุทธิ์”

คำว่า “พระเจ้า” หมายถึง “พระเจ้าพระบิดา”

คำว่า “ข้าพเจ้า” หมายถึง “พระเยซูคริสต์”

4. ข้อปฏิเสธการที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่โทษแทนมนุษย์ชาติทั้งปวง

คำของพวกพยานพระเยโฮวาห์ “ความทุกข์ทรมานของพระเยซูมิได้ใช้หนี้ของความบาป” (รัศเซลเล่ม 5 หน้า 127)

“คนผู้มีชีวิตที่มีต้องถูกปรับคนหนึ่ง สามารถไถ่คนผู้มีชีวิตต้องถูกปรับได้คนหนึ่ง แต่ไม่มากกว่านั้น สมมุติยอดจำนวนมนุษย์ในโลกตั้งแต่อาดัมมี 1,000 ล้านคน สมมุติว่าครึ่งของจำนวนนี้ได้ทำบาป ก็ต้องการ 500 ล้านคนนั้นที่เชื่อฟังและมีได้ทำบาป คือคนดีพร้อมมาตายเป็นคาไถ่บาปแทนคน 500 ล้านที่ทำการล่วงละเมิด” (เล่ม 1 หน้า 133)

ข้อพระคริสตธรรม “เหตุฉะนั้นก็เช่นเดียวกับที่ความผิดได้เข้ามาในโลกเพราะคน ๆ เดียว และความตายก็เกิดมาเพราะความผิดนั้น อย่างนั้นแหละความตายจึงได้ลามไปถึงคนทั้งปวง เพราะคนทั้งปวงเป็นคนผิดอยู่แล้ว”

“ถึงอย่างไรก็ดี ความตายก็ได้ครอบงำอยู่ตั้งแต่อาดัมมาจนถึงโมเสส คือได้ครอบงำคนทั้งปวง แม้ที่มีได้ทำผิดอย่างอาดัมผู้เป็นแบบเล็งถึงพระองค์ที่จะเสด็จมา” “คำว่าถ้าคนเป็นอันมากถึงความตายเพราะความผิดของคน ๆ เดียวนั้น ยิ่งมากกว่านั้นพระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดี่ยวนั้นคือพระเยซูคริสต์ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมาก” “เหตุฉะนั้นการปรับโทษได้มาถึงคนทั้งปวง เพราะความผิดครั้งเดียวฉันใด พระกรุณาที่มาถึงคนทั้งปวงทำให้เป็นผู้ชอบธรรมและให้มีชีวิตจำริญ เพราะการชอบธรรมครั้งเดียวฉันนั้น ด้วยว่าเหมือนหนึ่งคนเป็นอันมากได้เป็นคนผิดเพราะคน ๆ เดียวที่มีได้เชื่อฟัง เช่นนั้นแหละคนเป็นอันมากได้เป็นคนชอบธรรมเพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังนั้น” (โรม 5:12-19 บางตอน) เกี่ยวกับความว่าพระเยซูคริสต์เป็นตัวแทนให้แก่อาดัมผู้เดี่ยวนั้น ขอให้ท่านพิจารณาดูข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้

“พระองค์นั้นเป็นผู้ทรงระงับพระพิโรธเพราะความบาปของพวกเรา และไม่โทษของพวกเราพวกเดียว แต่ว่าของมนุษย์โลกทั้งสิ้นด้วย” (1 ยอห์น 2:2)

“เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำให้พระองค์ (พระเยซู) ผู้ไม่มีความผิด เป็นความผิดเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าโดยพระองค์” (2 โครินธ์ 5:21)

“พระองค์เองได้ทรงรับแบกความบาปของเราในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อเมื่อเราทั้งหลายตามฝ่ายการบาปแล้วเราจะได้มีชีวิตอยู่การฝ่ายการชอบธรรม ด้วยรอยซึ่งพระองค์ได้ถูกเขียนนั้นก็เป็นที่รักษาท่านทั้งหลายให้หายแล้ว” (1 เปโตร 2:24) (คูอิสยาห์ 53:6 “พระเยโฮวาห์ทรงให้บาปผิดทั้งหมดของพวกเราตกอยู่กับเขานั้น”)

“ด้วยว่าพระคริสต์ก็ต้องทรงทนทุกข์ทรมานครั้งเดียว เพราะความผิดด้วยเหมือนกัน คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรมเพื่อจะได้นำเราทั้งหลายไปถึงพระเจ้า...” (1 เปโตร 3: 18)

“พระคริสต์ได้ทรงไถ่เราให้พ้นความแข่งสาปแห่งพระบัญญัติโดยที่พระองค์ทรงยอมถูกแข่งสาปเพื่อเรา” (กาลาเทีย 3: 13)

“เพราะว่าเมื่อเราทั้งหลายยังขาดกำลังอยู่ พระคริสต์ได้ทรงตายแทนบาปในเวลาอันเหมาะสม”

“แต่ฝ่ายพระเจ้าได้ทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะเมื่อเราทั้งหลายยังเป็นคนบาป พระคริสต์ได้ทรงยอมตายแทนเรา” (โรม 5:6, 8)

“ด้วยว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงตั้งแต่งเราไว้สำหรับพระอาชญา แต่ได้ทรงตั้งเราไว้ประสงคจะให้ได้รับความรอดโดยพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ผู้ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อเรา เพื่อว่าถึงเราจะตั้งอยู่ที่ดี หรือจะกลับก็ดี เราจะได้มีชีวิตอยู่กับพระองค์” (1 เซสะโลนิกา 5:9, 10)

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะมีได้พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16)

“ดูเนาะ พระเมษ โปคกของพระเจ้าผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไป” (ยอห์น 1:29)

5. ข้อปฏิเสศการที่พระเยซูคริสต์เป็นขึ้นมาจากตายฝ่ายร่างกาย

คำของพวกพยานพระเยโฮวาห์ _____ “คริสเตียนเป็นอันมากมีความเห็นว่าพระองค์พระวิญญาณอันมีเกียรติขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา นั้นเป็นอย่างเดียวกับพระกาย ที่ถูกตรึงบนกางเขนและฝังในอุโมงค์ของโยเซฟ... นี่เป็นความเข้าใจผิดใหญ่” (รัสเซล เล่ม 2 หน้า 129) “พระวรกายของพระเยซูนั้นจะเป็นอย่างไรเราก็ไม่รู้ได้... พระวรกายนั้นถูกนำไปเสียดจากอุโมงค์ด้วยฤทธิ์เหนือธรรมชาติ เพราะว่าถ้าให้พระวรกายค้างอยู่ในอุโมงค์จะเป็นอุปสรรค แก่ความเชื่อของพวกสานุศิษย์” (เล่ม 2 หน้า 129)

“พระเยซูเมื่อเป็นขึ้นมาจากตายและภายหลังนั้นเป็นพระวิญญาณองค์วิญญาน มิได้เป็นกายมนุษย์ต่อไปในความหมายใด ๆ” (เล่ม 1 หน้า 231)

“พระวรกายของพระเยซูเจ้าจะละลายเป็นแก๊สไปหรือยังคงเก็บไว้ที่ใดที่หนึ่งเป็นอนุสรณ์แห่งความรักของพระเจ้า.... ไม่มีใครรู้ที่จะรู้เรื่องนี้ก็ไม่จำเป็น” (เล่ม 2 หน้า 129)

“พระองค์ (พระเยซู) มิได้ปรากฏแก่เขา (พวกสานุศิษย์ของพระองค์) ในกายเดียวกันกับที่พระองค์ถูกตรึง” (รูเธอร์ฟอร์ด “พิณของพระเจ้า” หน้า 169)

“ที่จะให้โรมัสมาเห็นแน่เป็นการยาก... ดังนั้นพระองค์เจ้าได้สร้างพระกายอีกกายหนึ่ง มีรอยตะปุ่ม” (รูเธอร์ฟอร์ด “พิณของพระเจ้า” หน้า 171)

ข้อพระคริสตธรรม เนื้อที่ไม่อ่านวยให้บรรจู่เรื่องราวในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายพระเยซูได้อย่างกว้างขวาง แต่ผู้อ่านอาจอ่านดูเรื่องได้ด้วยตัวเองดังที่กำหนดตามข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ มัทธิว 28: 1-20, มาระโก, 16:1-20 ลูกา 24:1-53, ยอห์น 20:21 บทที่กล่าวถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูคริสต์ในหนังสือ 1 โครินธ์ 15 เพิ่มเติมเข้ากับบทและข้อต่าง ๆ ในที่ได้กล่าวแล้วนี้ได้บันทึกเป็นบทกล่าวเน้นเรื่องพระกายที่เป็นขึ้นจากการตายของพระเยซู

“เมื่อเขาทั้งสองยังกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ท่ามกลาง ตรัสแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายตกใจกลัวตื่นตื่นไปทำไม? เหตุไฉนความคิดสนทน่ที่จึงบังเกิดในใจของท่านทั้งหลายเล่า? จงดูมือของเราและเท้าของเราว่าเป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้วพระองค์ก็สำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะกำลังตื่นตื่นด้วยความยินดี และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่าพวกท่านมีอาหารกินที่นี้บ้างหรือ เขาก็เอาปลาข้างขึ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย” (ลูกา 24:36-43) ในหนังสือกิจการ 2:22-32 ในคำเทศนาของอาจารย์เปโตร ในวันเพ็นเทคอสต์กล่าวถึงการเป็นขึ้นมาจากตายของพระเยซูคริสต์ ได้คัดคำของกษัตริย์ดาวิดในหนังสือ สดุดี 16:10 ใน

หนังสือกิจการ 2:31 อาจารย์เปโตรว่า “กษัตริย์ดาวิดก็ล่วงรู้เหตุนี้ก่อน จึงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า พระวิญญาณจิตของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในเมืองผี ทั้งพระมั่งสะของพระองค์ก็ไม่เปื้อยนำไป” “ครั้นพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้วได้ทรงแสดงพระองค์จำพวกนั้น ด้วยการพิสูจน์หลายอย่างให้เขาเห็นว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงสนทนากับเขาถึงเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า” (กิจการ 1:3)

พวกพยานพระเยซูว่าไม่มีใครรู้ว่าพระกายของพระเยซูอยู่ไหนในทุกวันนี้ แต่ในหนังสือกิจการ 1: 10 ลูกา 24:50,51 บอกว่า พระองค์ได้เสด็จสู่สวรรค์ด้วยพระกายนั้น ในหนังสือกิจการ 7:56 อาจารย์ชะเตฟาโนว่า “นี่แน่ะ ข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” คนที่คิดว่าอาจารย์ชะเตฟาโนมิได้พูดถึงพระเยซู ขอให้อ่านข้อ 59, 60 และ “หนุ่มซาโล” คนที่เขาเอาเสื้อผ้ามาวางไว้แทบเท้า เมื่อจะเอาหิน

ขว้างชะเตฟาโน ภายหลังได้เห็นพระเยซู ท่านได้เขียนถึงอาจารย์ทิโมธีกล่าวว่า

“เพราะว่ามีพระเจ้าองค์เดียว และมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” 1 ทิโมธี 2:5 กิจการ 1:11 กล่าวว่าสักวันหนึ่งพระองค์จะเสด็จกลับมาอีกเหมือนดังที่พวกสานุศิษย์ได้เห็นพระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น และในวิวรณ์ 1: 7 คำพยากรณ์ของเศคาริยาสำเร็จตรงนี้ “เขาจะมองดูเราที่เขาได้แทง” เศคาริยา 12:10

6. ข้อปฏิเสธการที่ต้องรับโทษความบาปตลอดเป็นนิรันดร์

คำของพวกพยานพระเยซูว่า “เป็นการไม่สมเหตุสมผลที่คิดว่าพระเจ้าได้สร้างอาดามให้มีความชั่วร้าย เพื่อจะได้ทรมานเป็นนิรันดร์... เพราะเมื่อเปรียบกับที่ได้ทำการละเมิดไปเล็กน้อย ที่กินผลไม้ที่ต้องห้ามเข้าไป” (รัสเซล-เล่ม 1 หน้า 159)

“พระเจ้ามีใจดีเกินกว่าที่จะให้มนุษย์ทนทุกข์ทรมานโดยไร้ประโยชน์” (รัสเซล เล่ม 2 หน้า 127)

“ไม่มีคำสอนในพระคัมภีร์ กล่าวไว้แห่งใดว่า พระเจ้าจะให้คนใดลงสู่ที่ทรมานอยู่ไม่สิ้นสุด” (รูเธอร์ฟอร์ด-“คืนสู่ความเป็นไม่ตรี” สวงวนลิขสิทธิ์ 1928 หน้า 25)

“นรกมิใช่เป็นสถานที่ แต่เป็นสภาวะการณ์ คือเป็นสภาพแห่งความตาย ซึ่งหมายความว่าไม่มีตัวตน” (หน้า 296) หนังสือ “คืนสู่ความเป็นไม่ตรี”

“คำสอนที่ว่าด้วยเมืองนรกมีความทรมานเป็นคำสอนเท็จและแตกออกจากมาร นักบวชเป็นคนสอนเท็จเหล่านั้น จึงนับว่าพวกนักบวชเป็นคนรับใช้ของมาร” (หน้า 296) หนังสือ “คืนสู่ความเป็นไม่ตรี”

ข้อพระคริสตธรรม ประการแรกขอกล่าวว่า ข้อพระธรรมในพระธรรมคัมภีร์เท่านั้นคนใด ๆ ควรจะใช้เป็นความสว่างส่องให้เห็นชีวิตหลังจากความตาย เพราะว่าพระเจ้าเท่านั้นสามารถจะเผยให้มนุษย์เห็นความสุขหรือความทุกข์อันจะเกิดขึ้นภายหลังจากความตาย ให้มนุษย์เห็นได้ พวกพยานพระเยโฮวาห์รับว่า สวรรค์เป็นสถานที่แต่ก็ยังมีกฎเกณฑ์ที่กล่าวไว้อย่างกระจ่างในพระคัมภีร์เดียวกันซึ่งกล่าวว่านรกเป็นสถานที่ เช่นตัวอย่างในหนังสือมัทธิว 25: 41 กล่าวถึง “ไฟที่ไหม้อยู่เป็นนิจ” นั้นเตรียมไว้สำหรับมารและพรรคพวกของมันและในข้อ 46 พระเยซูแจ้งไว้ให้เห็นความแตกต่างอย่างน่ากลัวแก่คนที่อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์ฝ่ายหนึ่ง (ผู้ที่อยู่ข้างซ้าย) “จะไปสู่ทัณฑ์โทษเป็นนิตย์” แต่ผู้ชอบธรรม (ผู้ที่อยู่ฝ่ายขวา) “สู่ชีวิตนิรันดร์”

ความตายเป็นของแน่ นรกเป็นสถานที่ โทษที่ต้องรับภายหน้าก็แน่นอนตามคำของพระเยซูคริสต์และพระคัมภีร์

“ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” โรม 6:23

“วิญญาณที่ทำบาป วิญญาณนั้นต้องตาย” เอเสเคียล 18:20

“เจ้าขึ้นกินเข้าไปในวันใด เจ้าจะต้องตายวันนั้นเป็นแน่” ปฐมกาล 2:17

(หมายเหตุ-ความหมายในคำภาษาฮีบรูว่า “เจ้าต้องตาย” – อาดัมตายทั้งจิตใจ และร่างกาย - ความตายแทนที่จะสูญสิ้นหรือหมดความเป็นตัวตน หมายความว่าจิตใจขาดจากพระเจ้า-เปรียบเทียบกับเอเฟซัส 2:1, 2 กับ ปฐมกาล 3:23, 24 ความตายของกาย หมายความว่าวิญญาณกับร่างกายนั้นแยกจากกัน – ดูลูกา 16:19-31 ฟิลิปปี 1:23, 24, 2 โครินธ์ 5:1-8 ,1 เซสะโลนิกา 4: 13-18 เหล่านี้กล่าวถึงความตายแล้วมีปลายทางกำหนดของทั้งคนชั่วและคนชอบธรรมจนกว่าพระคริสต์จะมา ดูวิวรณ์ 20:13-15 กล่าวถึงความตายครั้งที่ 2

“พระองค์จึงตรัสแต่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายว่า เจ้าทั้งหลายผู้ต้องแข่งสาป จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับมารและพรรคพวกของมันนั้น” (มัทธิว 25:41)

“ถ้ามือของท่านทำให้หลงผิด จงตัดทิ้งเสีย ที่จะเข้าในชีวิตมือด้วยดีกว่ามีมือสองมือ และต้องถูกทิ้งในนรกในไฟที่ไม่รู้ดับ” (มาระโก 9:43, 44)

“ผู้ใดโคธพี่น้องของตน...ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก” (มัทธิว 5:22)

“และจะทิ้งลงในเตาไฟ ที่นั่นแหละจะเป็นที่ร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” (มัทธิว 13:42)

“เขาร้องตะโกนว่า เยชูบุตรพระเจ้า พวกข้าพเจ้ามีสาเหตุอะไรกับท่าน? ท่านจะมาทรมานพวกข้าพเจ้าก่อนเวลาหรือ” (มัทธิว 8:29)

“ฝ่ายพญามารที่ได้ล่อลวงคนเหล่านั้น ให้หลงถูกโยนลง ในบึงไฟที่ใหม่ก่มาถัน ที่สัตว์ร้ายกับ ผู้พยากรณ์ที่เจอยุ่ นั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์” (วิวรณ์ 20:10)

“ฝ่ายทะเลก็กินคนตายทั้งหลายที่อยู่ในทะเลนั้น ความตายและเมืองฝีกักคนตายไว้มากเท่าใดก็ได้กินให้เท่านั้น คนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการประพาศของตนสิ้นทุกคน ความตายและเมืองฝีกักถูก ผลักทิ้งลงในบึงไฟ นี่แหละเป็นความตายที่สอง คือบึงไฟ ผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในสมุดทะเบียน ประจำชีวิตนั้น ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงในบึงไฟ วิวรณ์ (20:13-15)

“อยู่มาคนขอทานนั้นตาย และเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรฐฐีนั้นก็ ตายด้วย และเขาก็ฝังศพไว้แล้วเมื่ออยู่ในเมืองฝีกักเป็นทุกข์เวทนายิ่งนัก เศรฐฐีนั้นจึงแหงนตาได้เห็นอับ ราฮัมอยู่ไกล และลาซารัส อยู่ที่อกของท่าน เศรฐฐีจึงร้องว่า

“อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มที่น้ำมาแตะลิ้น ของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตรำทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้” (ลูกา 16:22-24)

(1) คำเหล่านี้เป็นคำของพระเยซูคริสต์ ผู้รักคนบาปอย่างที่ไม่มิผู้อื่นรักเขามากเท่าเลย เท่าที่ได้ กล่าวไว้ว่าไม่มีอะไรที่แสดงว่าเป็นเรื่องอุปมา-ในคำอุปมามีได้เอยนามผู้ใด แต่นี้ได้ระบุนามลาซารัส และอับราฮัมในเรื่องนี้ (2) ชายผู้นี้มีเพียงแต่รู้สึกตัวเมื่อตายแล้วแต่ยังรู้สึกความทรมานด้วย (3) เศรฐฐีผู้ นี้ปรารถนาจะมีให้พี่น้องมาอยู่ในที่เดียวกับตน (ลูกา 16: 25-31) ข้อพระธรรมเช่นนี้ ยอห์น 5:28, 29 ,1 โครินธ์ 3:13-15 มัทธิว 25:31-46 ฮีบรู 9:27 วิวรณ์ 20:13 ,ดาเนียล 12:2 ข้อเหล่านี้ต่างก็แจ้งว่าจะมีการ เป็นขึ้นมาจากตายอีกในที่สุดทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรม (เป็นขึ้นมาจากทั้งร่างกายและวิญญาณที่แยก ไป) และมีการพิพากษา

7. คำสอนที่ว่าด้วยวิญญาณหลับและโอกาสครั้งที่สอง

คำของพวกพยานพระเยซูว่า “เมื่อคนตายแล้วไม่รู้สึกรู้หาอะไรแม้พวกอัครสาวกก็หมด ความรู้สึกไปเป็นร้อย ๆ ปี เมื่อครบกำหนดสมัยพันปีแห่งแผ่นดินสวรรค์ผู้ไม่เชื่อจะเป็นขึ้นมารับการ “ดับสูญ” “มนุษย์ไม่มีวิญญาณ” (คำของรูเธอร์ฟอร์ด)

พวกพยานพระเยซูว่าสอนว่า ในระหว่างสมัยสวรรค์พันปีมนุษย์ทั้งสิ้น ซึ่งในเวลานั้นหมด ความรู้สึกตัว(หลับสนิท) จะเป็นขึ้นมารับโอกาสใหม่ที่จะคืนเข้าหาพระเจ้าและมีชีวิตอยู่เป็นนิรันดร์ คนที่ตั้งใจไม่เชื่อฟังในเวลานั้นเท่านั้นจะดับสูญไป ตามคำของพวกพยานพระเยซูว่า เพราะ แม้แต่โอกาสครั้งที่สองนี้ก็ยังมีคนที่เสียโอกาส และจะต้องทนการพิพากษาแห่งความตายครั้งที่สอง ซึ่ง พวกพยานพระเยซูว่าหมายความว่า “ดับสูญ” ความคิดเหล่านี้ชักมาจากข้อเขียนของนายรัสเซล เล่ม 1, 5, 6 และของนายรูเธอร์ฟอร์ด “พิณของพระเจ้า”

ข้อพระคริสตธรรม “พระเยซูคริสต์แก่เขาว่า” พวกท่าน (ซาดูกาย) เข้าใจผิดไม่รู้จักพระคัมภีร์ หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า แต่เรื่องที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้น ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้แก่พวกท่านว่า “เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัมพระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาacob” ไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น? ประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินแล้วก็ประหลาดใจด้วยคำโอวาทของพระองค์” (มัทธิว 22:31-33) (สังเกตดูพระธรรมข้อนี้ และในพระคัมภีร์เดิมที่พระเยซูอ้างถึงอับราฮัม อิสอัค และยาacob แม้ว่ากายของท่านเหล่านี้ได้ตายไปแล้วคำของพระเจ้ายังว่ามีชีวิตอยู่)

“เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อให้โลกรอดได้ เพราะพระบุตรนั้นผู้ใดได้วางใจในพระบุตรไม่ต้องถูกพิพากษา แต่ผู้ใดมิได้วางใจก็ถูกพิพากษาอยู่แล้ว เพราะเขามีได้วางใจในพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า (ยอห์น 3: 17, 18)

“เหตุฉะนั้น การปรับโทษไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ (โรม 8:1)

“ผู้ที่วางใจในพระบุตรนั้นมีชีวิตนิรันดร์ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรจะไม่เห็นชีวิต แต่พระเจ้าจะทรงพระพิโรธแก่ผู้นั้น” (ยอห์น 3:36) ถ้าไม่มีความรู้สึกตัวแก่คนที่จากชีวิตนี้ไปแล้ว “พระพิโรธของพระเจ้า” อันเป็นเครื่องสังวรให้เกรงกลัวจะมีความหมายอะไรแก่คนที่ดับสูญสิ้นไปแล้วตามที่พวกพยานพระเยซูฮว่าห์เน้นไว้

“ถ้าผู้ใดไม่ยอมรับเรา.....ผู้นั้นมีสิ่งหนึ่งที่จะพิพากษาเขา.....” (ยอห์น 12: 48)

“มนุษย์ทั้งหลายมีกำหนดไว้แล้วว่าจะต้องตายคนหนึ่ง และภายหลังนั้นจะถึงการพิพากษา” (ฮีบรู 9:27)

ข้อสังเกต การศึกษาพระคริสตธรรมใหม่คำว่า “หลับ” ใช้ในความหมายว่า ตาย นั้นเป็นคำพูดหมายถึงกายเท่านั้น มิได้หมายความว่าถึงวิญญาณด้วย ยอห์น 11:11, 14, 39 ใช้เปรียบเทียบดู พุดถึงกายของลาซารัส แล้วเปรียบคำของอาจารย์เปาโล (1) ฟิลิปปี 1:21 อาจารย์เปาโลพุดว่า “การที่ตายก็ดีกว่า” ได้อะไรหรือความตายจะได้อะไรเป็นประโยชน์ ถ้าความตายหมายถึงการดับสูญ? ในที่นี้อาจารย์เปาโลพุดซ้ำถึงการตาย แต่วิญญาณไปหาพระคริสต์ หรือเราจะพุดอีกว่า ถ้าวิญญาณหลับไปเหมือนกับกายในการนี้ความตายจะทำให้ได้อะไร? ชีวิตรู้สึกตัวมีประโยชน์กว่าดับสูญไปไม่รู้รู้สึกตัว (2) อาจารย์เปาโลพุดในหนังสือ 2 โครินธ์ 5:8 “ ขาดจากร่างและไปอยู่กับพระเจ้า” คือว่า อาจารย์เปาโลเห็นความตายของคริสเตียนเป็นการได้อันมหิมา พันออกจากกายกลับบ้านไปอยู่กับพระเจ้า จนถึงวันนั้นเมื่อคนที่ “ตายในพระเยซูคริสต์พระเจ้าจะรับเอาไปกับพระองค์” ตามที่อาจารย์เปาโลได้ยืนยันไว้ใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18 คริสเตียนที่จากไปอยู่กับพระเจ้าในทุกวันนี้ แม้ว่ากายของคริสเตียนจะคงนอนอยู่ในหลุม แต่อาจารย์เปาโลว่า เมื่อพระเยซูเสด็จมาพร้อมด้วยผู้ที่ตายในพระองค์ เมื่อนั้นการเป็นขึ้นมาจากตายของ

กายของผู้เชื่อก็เกิดขึ้นอย่างมโหฬารและกายของผู้เชื่อที่ยังคงมีชีวิตอยู่ในเวลานั้น ก็เปลี่ยนไปโดย
ฉับพลันดู 1 โครินธ์ 15:51-58

ข้อคิดอีกอย่างหนึ่ง-ข้อพระธรรมในหนังสือลูกา 16:19-31 มีใช้คำอุปมาแต่ประการใดเลย เช่น
มีระบุของคนไม่เหมือนกันในคำอุปมาซึ่งไม่มี อับราฮัมและลาซารัส พระเยซูว่าอับราฮัมมีชีวิตอยู่ถัด
จากมันเข้าไป คิดถึงสถานที่ทั้งสองที่กล่าวไว้นั้น เป็นที่แยกคนชอบธรรมกับคนชั่วเมื่อตายแล้ว คิดถึง
คำของพระเยซูที่ตรัสต่อโจรบนไม้กางเขนคนนั้น- ลูกา 23:43 “วันนั้นเจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุข
เกษม” – อาจารย์เปโตรเสริมกล่าวในหนังสือ 1 เปโตร 3:18-20 ว่า ภายหลังที่พระเยซูถูกตรึงบนกางเขน
“พระองค์ได้ไปประกาศแก่วิญญาณที่ติดคุกอยู่” อาจารย์เปาโลว่าในหนังสือ เอเฟซัส 4:8-10 ว่า ก่อน
พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์” พระองค์ได้เสด็จลงไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย” และเมื่อพระองค์
เสด็จขึ้นมาจากหลุมฝังศพและความตายด้วยความมีชัย พระคัมภีร์ก็ว่า “พระองค์ได้นำผู้ที่เป็นเชลยนั้น
ไปเป็นเชลยอีก” อันนี้หมายความว่า พระเยซูได้นำสิทธิชนสมัยโบราณที่ตายแล้วขึ้นสู่สวรรค์ คิดดูข้อนี้
ในความหมายของ “เมืองบรมสุขเกษม” ที่พระเยซูตรัสแก่โจรบนไม้กางเขน แล้วดูที่คำของอาจารย์
เปาโลว่าใน 2 โครินธ์ 12:2 “ข้าพเจ้ารู้จักคนหนึ่งผู้เลื่อมใสในพระคริสต์ข้าพเจ้ารู้จักคนเช่นนั้นว่าเขาถูก
รับขึ้นไปยังเทพอุทยาน.....” ด้วยเหตุผลประการนี้อาจารย์เปาโลจึงพูดไว้ว่า ความตายเหมือนดังการจาก
ไปอยู่กับพระคริสต์ซึ่งเป็นการดีกว่า ก็เป็นผู้มีชีวิตอยู่กับพระองค์ ไม่ใช่ความหมายว่าไม่รู้สึกตัวไม่ใช่
ดับสูญ

ในอวสาน สหายที่รัก ท่านตกลงใจอย่างไร ท่านจะเชื่อคำสอนของนายรัสเซลและนายรูเธอร์
ฟอร์ด และคนอื่น ๆ ในพวกพยานพระเยซูหรือ ผู้ซึ่งเป็นแต่เพียงมนุษย์ ทั้งคำสอนของเขาก็ทำลายล้าง
ฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ที่จะช่วยให้ท่านพ้นจากความบาปและคำสอนดังกล่าวจะนำท่านไปสู่นรก
หรือ

หรือท่านจะเชื่อพระคำอันแท้จริงของพระเจ้า ซึ่งมีอำนาจที่จะช่วยท่าน นำท่านไปสู่สวรรค์และ
ชีวิตนิรันดร์โดยทางพระมหาเยซูคริสต์ผู้ตรัสว่า “เราเป็นทางนั้นเป็นความจริงและเป็นชีวิต” ยอห์น 14:6

ถ้าท่านเป็นคริสเตียนแล้ว เรามั่นใจว่าความเชื่อของท่านจะมั่นคงยิ่งขึ้นกว่าเดิม โดยมาก
ความสุขในสมุดเล่มนี้สำหรับผู้ที่ยังมีได้รับเชื่อพระคริสต์ เราอธิษฐานขอเพื่อท่านจะเข้าใจว่าตัวท่าน
เป็นคนบาป และขอให้พระเยซูประทับในจิตใจของท่าน

ถ้าท่านมีความสนใจอยากรู้มากกว่านี้ ทั้งที่เกี่ยวกับพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ หรือคำสอนของ
พวกพยานพระเยซูหรืออย่างใดอย่างหนึ่ง ขอได้โปรดติดต่อ

Printed at the “Aksorn Smith” Press

19 Ladya Road Thonburi

By the Nai Roengchai Prapasanonta

8/54
